Udgivet af Foreningen for konsekvente Antimilitarister.

Nr. 12. | November 1917. | 5 Øre.

Sultestrejke.

Sultestrejke er for første Gang i dansk Historie anvendt som Kampmiddel af Militærnægterne, og vi har al Grund til at være tilfredse med de Resultater, der til Dato er opnaaet ved dette Middel.

For blot en to—tre Aar siden var der næppe et Menneske i Landet, der for Alvor troede paa, at den enkelte var i Stand til at trodse samtlige offentlige Myndigheder, Statsmagten, Politiinstitutionen og hele den øvrige Reaktion.

Men nu er det en aabenbar Kendsgerning, at sejg Udholdenhed og Viljestyrke er en saa sikker Mur, at selv de mest raffinerede Straffemidler ikke formaar at bryde den.

Man har villet bestride Militærnægternes Ret til at trodse Flertallets Beslutninger; men hertil skal vi bemærke, at rent bortset fra, at det ingenlunde er Folkets store brede Flertal, der ønsker Krigen og Militarismen fortsat og udviklet, men kun en mindre kapitalistisk Klike, har Staten gennem Oprettelse af den forbryderiske Institution ganske misbrugt sin Opgave.

Thi Staten er jo netop bleven til med den Bevæggrund, at den skulde varetage de enkelte Samfundsmedlemmers Interesser og Ejendom, og naar man derfor gaar saa vidt, at man kræver det enkelte Individs Liv, har man uvægerlig misbrugt sin Magt og vanrøgtet sine Opgaver som Samfundets Administratorer. Man har simpelthen forsøgt en forbryderisk Voldtægt, og Militærnægteren er i sin gode Ret, naar han af disse Grunde nægter at lade sig indrullere i Hærens eller Flaadens Rækker.

Militærnægtelsens moralske Berettigelse kan ingen logisk Bedømmelse omstøde, og naar Samfundsmagten trods dette alligevel — lig et vildt Bestie — kaster sig over den enkelte, der vover at hævde sin Ret, og med alle mulige moderne og forældede Torturmidler søger at tvinge ham til Underkastelse, da er det givet, at det intelligente Menneske søger at finde Udveje, der kan trodse alt, og en saadan Udvej er Sultestrejken.

Den ellers ganske værgeløse Fange har her fundet Midlet, der er istand til at bringe ham tilbage til Friheden og fritage ham for den foragtede militære Trøje.

Det er ganske vist højt Spil, der spilles her, det er en Kamp mellem Liv og Død, men den har til Dato bragt os lutter Seire.

Myndighederne har Gang paa Gang kapituleret og har maattet slippe Ofrene, som Regel midt i en idømt Straffetid.

Hvad der for blot 2 Aar tilbage ansaas som en Umulighed, er nu en aaben Kendsgerning, hvad man før smilte af som en sindsvag Tanke, bøjer man sig nu for med alle Tegn paa levende Interesse og Respekt for disse unge Handlingens Mænd.

Militærnægterne har her brudt et vældigt Hul i Dumhedens Mur og vist, at ikke Forhandling men Handling fører til positive Resultater, og dette er udelukkende naaet ved Hjælp af Sultestrejken.

Medens man før saa op til Militærinstitutionen som et Onde, man ikke kunde komme udenom, som den Autoritet, der med Vold knuste enhver Modstand, kan man nu blive Vidne til, at de højeste militære Myndigheder arbejder paa Undtagelseslove for Militærnægterne for ad denne Vej at bringe Ro over Spørgsmaalet og redde »den militære Ære«.

Med Sultestrejken som Kampmiddel kan man vælte hele det indviklede militære Maskineri.

Kammerat! Vejen ligger aaben for dig; hvorfor betræder du den ikke?

John.

Nægterne.

—o—

Hvad er saa stærkt som de Viljer, der ikke
vil bøjes?
Hvad er saa stærkt som den Trods, der har
Had *i sin Rod?*
Stærkt som de Sind, der, naar Fremtidens
Lande skal pløjes,
vaagner og svulmer af Ungdom og Fremsyn
og Mod.
I, som af Inkvisitionen pines til tarvelig
Anger,
og af monarkiske Præster er lagt i Torturens
Skrue,
I, som skal sulte barbarisk som Samfundets
farlige Fanger,
I er den Ungdom, som ingen hellige Bødler
kan kue.

I bærer en Fane af Ild imod Loven og
Magten.
I blusser af kongeligt Had imod Overkultur.
Dybt i jert frejdige Hjærte strømmer For-
agten
mod dem, der forgæves gør Vold imod Vil-
jernes Mur.
I, som er hadet af Snobber og Præster og
af Generaler,
hadet af hele det *Udskud,* Menneskeheden
undfanger,
dem, der har bygget Kaserner og Knivenes
Arsenaler —
vid, I maa aldrig forfalde til underkøbt
Anger.

Vid, at de hellige Slyngler er dem, der er
bange;
Sablernes Samfund er rystet i Grundvold
af Skræk.
Tænk, om en Dag I tog hele den Klike til
Fange,
gav Overleverings-Fregatten en endelig Læk.
Tordned for dem, der er blinde for Ver-
densidéen,
tordned for dem, der vil leve for Kniv og for
Drab,
dem, der har sluttet Kontrakter med Manden
med *Léen, —*
mød dem og vind Eder Sejr, om end med
blødende Tab. ...

I, som har Mod til at døje den Smerte for
Sagen,
I, som har skrevet den lysende Fremtids
Prolog,
vid, naar den stiger af Mørket, Afvæb-
ningsdagen,
skal I indskrives som Helte i Fremtidens
Bog.

Emil Bønnelykke.

En Forskel.

Naar vort Hovedmotiv til Militærnægtelsen hævdes at være Klasseinteresser, dette, at vi som besiddelsesløse Proletarer ingen som helst Interesse har i »Fædrelandets Forsvar«, er det rigtigt; men mange mener, at vi derved svækker vor moralske Position, og at vor Bevægelse ikke er ideel.

Man gaar saa vidt, at man endog paastaar, at vi er gode Militarister, fordi vi ogsaa vil kæmpe. Jeg vil her paapege den store Forskel, der ligger mellem vor og Forbryderstaternes Militarisme.

Den mægtige Organisation, Statsmilitarismen, hviler, trods alle Forsikringer, paa Roverprincipet. Nogle faa Menneskers Havesyge og Rovbegær er Motivet til Militarismens Oprettelse og Opretholdelse.

Det er ikke Folket, der har baaret Militarismen frem, thi da var den tvungne Værnepligt en Unødvendighed. Vor Klasse har som saadan intet udpræget Rovbegær, thi da fandt den sig ikke roligt i, som Tilfældet er, at leve i Nød og Savn, men tog selv Broderparten af Jordens Frugter. Vor Klasses »Militarisme« er derfor et Udslag af Selvopholdelsesdriften, en bydende Naturnødvendighed, en Kamp for det daglige Brød, for Frihed og Ret.

I Modsætning hertil staar Statsmilitarismen med sin *Kamp for at røve.* Det er ikke fordi Nationen lider Nød, at Krigen kom-

mer, men fordi der er Overflod af Varer, og at Afsætningsmarkedet er for trangt. Krigen fødes i de gode økonomiske Tider. Et Bevis herfor er dens Langvarighed. Vor Krig bliver født, naar vor Livsstandard er trykket saa langt ned, at vi lider aabenbar Nød.

De *socialistiske* Militærnægtere bekæmper sideordnet med Militarismen ogsaa Kapitalismen. Vore Midler er ikke Tvang; vi fordrer ikke, at vore Fjender skal kæmpe for *vore* Interesser. Men Kapitalismens usle Moral har bragt og bringer os Fængsel og Straffe. Bag Tusinder af Fængselsruder sidder en Sjæl, et Menneske. Vore Tanker fængsledes som en blodig Anklage mod Tidens Uret og Skændsel. Vort Maal er Frihed og Lighed for hele Menneskeheden, og vore Idealer er baarne frem af forædlende og foryngende Motiver.

Vi kæmper for Fremtiden!

O—g.

Kan Militærnægtelse afskaffe Krigen?

Den kombinerede General- og Værnepligtstrejke.

Naar vi gennem vor Organisation stadig driver Propaganda for Militærnægtelsen, er det ingenlunde fordi vi mener, at dette *alene* er det Universalmiddel, der kan afskaffe Krigen.

Naar vi i det hele taget har dannet »Foreningen for konsekvente Antimilitarister«, er det denne Forenings Opgave først og fremmest at søge *Loven om tvungen Værnepligt* afskaffet gennem den direkte Lydighedsnægtelse af denne Lov, idet vi hævder, hvad ingen kan bestride, at har vi først denne infame Bestemmelse fjernet, har vi frit Spil i vor Agitation mod den frivillige Hvervning af Soldater.

Vi er fuldt ud klar over, at Militærnægtelse alene ikke vil føre til Maalet — Krigens Afskaffelse, alene af den Grund, at det stadig vil blive væsentligst Arbejderklassens Sønner, der nægter at være Soldater, medens den bedrestillede Borger og Bonde stadig vil fylde Hærens Rækker.

Men med dette for Øje fører vi Agitation for Iværksættelse af Generalstrejke, d. v. s. almindelig Arbejdsnedlæggelse i samtlige Industrier i Tilfælde af Krigsudbrud.

Arbejderklassen maa udvikle sine faglige og industrielle Organisationer til at danne en *selvstændig Stat mod den kapitalistiske Stat* — ikke en Organisation, der er underordnet Staten, men

en mod selve den kapitalistiske Stats Suverænitet kæmpende Magt,

der har sine egne Love, Maal og Midler.

Har Arbejderklassen først naaet denne Fuldkommenhed, er der ikke langt igen, inden det kapitalistiske Samfund med hele sit Statsmaskineri og sin Militærmagt kan styrtes for aldrig mere at opstaa.

Men allerede paa nuværende Tidspunkt og med de nuværende Organisationer vil Arbejderklassen kunne umuliggøre Krigen ved at benytte sin Magtstilling som Producenter.

Ved den kolossale Udvikling, som Krigsførelsen har gennemgaaet fra Fortiden og indtil vore Dage, bliver Sejren i første Række garanteret af den Ammunitionsmængde, som den enkelte Stat kan producere.

Forinden selve Slagene paabegyndes, foretages der i den moderne Krig en ofte flere Dages Beskydning af Fjendens Stillinger af Artilleriet.

Dette medfører selvfølgelig et enormt Forbrug af Ammunition.

Man har saaledes regnet ud, at et enkelt af Verdenskrigens Kæmpeslag har kostet større Mængder af Ammunition end hele den fransk-tyske Krig i 1870—71.

Under disse Omstændigheder er det en Selvfølge, at det aldeles intet betyder, om en Stat kan stille saa og saa mange Millioner Mand under Vaaben ,hvis den ikke er i Stand til at fremstille en tilsvarende Ammunitionsmængde.

Dette Forhold peger den engelske Premierminister Lloyd George ogsaa paa, idet han hævder, at den industrielle Hjemmehærs Fabrikationsevne er den første Betingelse for Englands Sejr.

Men med disse Kendsgerninger for Øje vil enhver logisk tænkende Arbejder kunne indse, hvilket uimodstaaeligt Middel der her staar til vor Raadighed i Kampen mod Krigen.

Og her er det, at Arbejderklassen skal gøre Brug af sin organisatoriske Magt.

Da Tysklands og Frankrigs socialdemokratiske Parlamentsmedlemmer svigtede i August 1914 og var med til at kalde Arbejderne under de nationalistiske Faner, gik det som en Skrig gennem de nevtrale Landes Arbejdere:

Hvorfor erklærede de ikke Generalstrejke?

Dette havde imidlertid sin simple Forklaring deri, at Generalstrejkens Magt over Krigen endnu stod for de fleste Arbejdere som noget, man kun haabede, men ikke fuldt og fast troede paa.

Verdenskrigen har nu fjernet enhver Tvivl. Betydningen af Generalstrejken som Vaaben mod enhver nationalistisk Krig kan ikke længere bortdiskuteres.

Enhver ærlig Proletar — alle ærekære Antimilitarister — maa derfor af al Kraft arbejde for Generalstrejkens Organisering som Fremtidens Kampmiddel mod enhver ny Krigsfare, der maatte fremstaa.

Derved vil Arbejderklassen blive den Magtfaktor, som Overklassen ikke blot maa regne med, men som den nærer en alvorlig Frygt for.

Men ligesom Arbejderne maa bekæmpe selve Krigen med den organiserede Generalstrejke, saaledes maa de ogsaa benytte den organiserede Værnepligtsstrejke.

General- og Værnepligtsstrejken betinger og støtter gensidig hinanden. Disse to Strejker, som tilsammen danner hele Arbejderklassens samlede Magt, kan kun som Enhed bringe et positivt Resultat, nemlig Militarismens og Kapitalismens Ødelæggelse.

Det nytter kun forbandet lidt, at Arbejderne ved en Krigs Udbrud iværksætter Generalstrejke, naar de derefter gennem Værnepligten som Soldater atter bliver jaget ind i Fabrikerne for at optage det lige nedlagte Arbejde.

Sideordnet med det økonomiske Oprør mod Staten maa nødvendigvis følge det moralske Oprør: *den konsekvente Nægtelse af at gøre Krigstjeneste.*

Den kombinerede General- og Værnepligtstrejke er det Universalmiddel, der alene er i Stand til at forhindre fremtidige Krige.

Med dette tveæggede Vaaben skal det militaristiske Uhyre dræbes. Arbejderklassen alene sidder inde med Magten til at afskaffe Jordens største Skændsel.

N. J—n.

********** ◆ ◆ ◆ **********

Hele Verden kan bedrages en Del af Tiden, og en Del af Verden kan bedrages hele Tiden; men *hele Verden kan ikke bedrages hele Tiden.*

Abraham Lincoln.

Antimilitarisme i Danmark.

I et Land som Danmark, der paa Grund af Størrelse (eller rettere Lidenhed) og Beliggenhed ganske er ude af Stand til at forsvare sig, er det forstaaeligt, at der viser sig antimilitaristiske Strømninger — ja, endog paa det borgerlige Samfunds Grund.

100-Mands-Foreningerne i Provisorieaarene og Fredsbevægelsen i vore Dage maa betragtes som saadanne.

Disse Bevægelser kan dog næppe siges at have svækket Militarismen.

Det „antimilitaristiske" Venstreparti har, siden det kom til Magten, virket efter bedste Evne til Fremme af Militærvæsenet. Og det gaar med Fredsbevægelsen, som det gaar med Fredstendensen indenfor det religiøse Omraade: *den drømmer sig længere og længere bort fra det virkelige Liv,* saaledes at den bliver ganske betydningsløs.

Kun de Bevægelser, der griber praktisk ind i Samfundsmaskineriet, faar Betydning.

Vi tænker derfor her kun paa den paa socialistisk Forstaaelse byggede Antimilitarisme.

— — —

Den socialistiske Ungdomsbevægelse har her lagt Grunden. I Aarene 1903—1908 udsendte den hvert Aar bl. a. ved Soldaterindkaldelsen i April et antimilitaristisk Opraab, som omdeltes ved Kasernerne — det første Aar kun i København, men senere tillige i Provinsen. Indholdet i disse Opraab gik hovedsagelig ud paa at forklare de unge, der skulde være Soldater, at de muligvis kunde vente at blive udkommanderede imod deres egne Klassefæller, strejkende Arbejdere, som søgte at hævde sin Ret til at leve, og at de i et saadant Tilfælde burde undlade at lade sig benytte af Overklassen, undlade at adlyde den givne Befaling.

Politiet var selvfølgelig paa Tæerne for at forhindre Udbredelsen af disse Opraab, og der har alt i alt i de forskellige Aar været anholdt over 50 Uddelere, hvoraf de fleste dog nøjedes med at blive trukket paa Stationen og frataget de Opraab, de var i Besiddelse af, for saa efter et Par Timers Tid at faa Lov til at gaa igen.

I 1906 blev der dog taget haardere fat.

Der blev uddelt et Opraab, som var trykt i 50,000 Eksemplarer, og hvoraf det sikkert kan have sin Interesse at anføre et Par Citater:

„Husk derfor, hvis der engang bliver kommanderet „Fyr!", saa er det ikke Kommandanten men dig, der bestemmer, i hvilken Retning Kuglen skal sendes."

— — —

„Lad os indprænte i vore Kammeraters Bevidsthed det uværdige og for os meningsløse i at træde ind i en Institution, der bruges til at holde os selv nede i Elendighed, Sult og Savn."

— — —

„Og skulde den Dag komme, du bliver udkommanderet mod dine Klassefæller i et andet Land, da nægt at gaa med."

Allerede ved Uddelingen af dette Opraab blev der anholdt 19, hvoraf dog kun de 13 blev straffede. Redaktøren (Opraabet var formet som et Nr. af „Ny Tid") fik 3 Maaneders Fængsel, Ekspeditøren 30 Dage og de øvrige hver 14 Dage. Denne Dom faldt først den 1. Novbr. 1907, og den 1. Novbr. i Aar er det saaledes 10-Aars Dagen for dette det antimilitaristiske Venstres smukke Værk.

Adskillige mindre Opraab blev udsendt ved særlige Lejligheder, og et Par Gange er Forfatterne af disse idømt Straffe. En enkelt Gang endog 2 Maaneders Fængsel.

Samtidig med at disse Opraab blev udsendte, blev der afholdt en Mængde antimilitaristiske Møder. Og Militaristen, General Madsen, havde sikkert Ret, da han engang under en Militærdebat i Rigsdagen udtalte: *„Hvis denne Agitation fortsætter, gør man Militæret ubrugeligt!"*

— — —

Foruden dette systematiske Undermineringsarbejde blev der tillige gjort Forsøg paa at gaa direkte frem.

Formanden for Socialistisk Ungdomsforbund indsendte 1906 sine militære Papirer med Meddelelse om, at han ikke agtede at benytte disse. Efter at have afsonet et Par Bøder, fordi han udeblev fra Sessionen, fik han paa Politistationen uden Fremstilling tilstillet sit Udygtighedspas, skønt han var særdeles kraftigt og godt bygget.

Flere andre af Foreningens Medlemmer nægtede ligeledes. Nogle faldt fra, nogle gennemførte det, en enkelt er med blandt dem, der i denne Tid har sultet sig fri.

Ja, en hel Afdeling (Christianshavns) vedtog endog enstemmigt paa en Generalforsamling, at ingen af dens Medlemmer vilde være Soldater. Dog fik denne Vedtagelse ikke stor Betydning, da saa godt som alle har forladt Landet.

— — —

Hele denne Bevægelse, hvoraf den ene Del er fortsat af Socialdemokratisk Ungdomsforbund, medens den anden Del er ført videre af Foreningen for konsekvente Antimilitarister, har dog ikke været uden Betydning. Man kan sige her, som en græsk Digter engang har sagt: *„Den, der gaar foran i en Alvorsdyst, han vinder ej, han kæmper kun og falder."* *J. H.*

Frihed.

I hver en underkuet Menneskesjæl lever den naturlige Længsel efter Frihed, som ethvert Menneske, selv den mest selvopgivende Slave medfødt.

Gang efter Gang har denne Længsel givet sig Udslag i Underklassens gentagne Oprør mod sine Tyranner.

Med sandt Heltemod har Frihedens Talsmænd uden at klage gennemgaaet de mest djævelske Pinsler og med Begejstring gaaet i Døden for Frihedens Sag. Dog hvilke Midler den herskende Klasse i sit sygelige Magtbegær end har anvendt mod Underklassens Frihedsbestræbelser, har de dog aldrig helt kunnet dræbe Frihedstanken. Haabet og Længselen har altid været stærk nok til at holde den i Live og faa den til at blusse op igen med friske Kræfter.

Vi har med varm Begejstring læst om Slavernes og Bøndernes Oprør mod deres Tyranner, og om hvorledes de i sin Tid gennem blodige Kampe tilkæmpede sig Friheden, men andre Bødler voksede frem af Tiden og smedede vor Klasse i nye Lænker.

Vi har læst om den store franske Revolution, der var Forløber for Liberalismens Sejrsgang over hele den civiliserede Verden, hvorledes denne Frihedsbevægelse under Frihedens røde Bannermærke med Mottoet: Frihed, Lighed og Broderskab gik i Kamp mod Reaktion og Enevælde, og her som forvar det Underklassens Blod, der farvede Barrikaderne røde.

Nu sidder Repræsentanter for Liberalismen ved Magtens Bord, løftet derop af Underklassen i Haab og Tillid om, at de vilde indfri deres Indsats i Kampen for Frihed, men Resultatet blev, at de med jernhaard Haand atter trykker Proletariatet ned i Nød og Elendighed.

Kammerat og Klassebroder, hvorlænge vil du finde dig i at blive haanet og skuffet? Riv Sløret bort fra dine Øjne og se lige durk igennem Raaddenskaben og Hykleriet, se, hvorledes de, der en Gang satte Friheden, Ligheden og Broderskabet som højeste Maal, nu brutalt knuser ethvert Frihedsforsøg fra det undertrykte Proletariat.

Kammerat, hvor er *din Frihed?* Maa du ikke blindt tjene dine Tyranner, hvis du vil undgaa Fængselet? Bliver dine Tanker og dine Ord ikke vejede og kontrollerede af Herskerklassens betalte Lakajer, naar du raaber dem ud til dine lidende Klassefæller og maner dem til Oprør? Sidder de ikke med griske Øjne og følger din Færden, at du ikke skal omgaa de Love og Forordninger, de har udstedt for at holde os i Tømme? Ja, selv Friheden til at bestemme over dig selv er dig berøvet gennem den forbandede Værnepligtslov. Og Ligheden? Ja, se blot, hvor den Kløft mellem vore Udbyttere og os for hver Dag uddybes; Udbytningen af vor Klasse bliver mere og mere raa og hensynsløs, medens Kapitalen vælter sig i Overflod. Og man behøver blot at kaste Blikket ud over Evropas Slagmarker for at skue »Broderskabet«, for at se, hvor Brødrene myrder hinanden paa Kapitalens Bud uden at knæ.

Kammerat, hvor længe vil du finde dig i at blive hundset og puffet af dine Bødler? Hvornaar er det slut med din Taalmodighed? Hvornaar vil du ryste Slavesindet af dig og slaa dine Bødler overende?

Kammerat, spræng selv dine Lænker og tag din Frihed! *H-v-g J-n.*

Nyt fra Fængslerne.

Myndighederne forfølger, piner og plager vore Kammerater, uden at de kan notere en eneste Sejr.

Alfred Mogensen sidder stadig arresteret paa Ting- og Arresthuset, Albanigade i Odense. Vi har faaet en Hilsen fra vor Kammerat, hvori han meddeler, at Humøret staar højt, og han kun længes efter at komme ud i Friheden for at fortsætte Kampen mod Jordens største Skændsel, den forbandede Værnepligt, som afføder Massedrab paa sagesløse Mennesker.

»Hvis man tror — skriver Alfr. Mogensen — at man ved maanedlang Fængselsstraf kan forandre min Anskuelse, tager man sørgeligt fejl, thi det kan kun skærpe mit Had og styrke min Energi i Kampen mod Samfundets forbryderiske Magthavere.«

Hvornaar mon Myndighederne bliver klog af Skade?

C. LANGGAARD-NIELSEN

fra Søllested paa Lolland havde modtaget 2 Stævninger om at møde paa Session, og da han ikke efterkom disse, kom Stævningsmændene den 12. Oktober og oplæste Dommen for ham; den lod paa en Bøde til Statskassen paa 10 Kr. plus Sagens Omkostninger — *at betale inden 3 Dage fra Dato.*

Nielsen nægtede baade at modtage Dommen og at betale Bøden.

De konservative Blade i Nakskov tilføjer Politirapporten: »Den unge Mand er 19 Aar, saa han er vel »moden« til at have en Overbevisning.«

Vor Kammerat svarer hertil, at da de Konservative anser 40 Aars - Alderen som passende for politisk Modenhed, vil han vente, til han har naaet denne Alder, før han tager Beslutning om at gaa paa Session. — *Han skal have Tid til at modnes.*

NIELS POULSEN

fra Fano er Onsdag den 24. Oktober bleven arresteret for Militærnægtelse. Han har tidligere været paa Session og blev taget til Ingeniørsoldat og skulde møde d. 12. Oktober i København.

Vor Kammerat blev ført til Kastellet, hvor han straks paabegyndte Sultestrejken, men blev *paa Grund af Kulden i Arresten* allerede om Torsdagen ført til Garnisonssygehuset, hvor han ligeledes fortsætter Sultestrejken.

Hans Adresse er: Garnisonssygehuset, 3. Servise, Stue 74, København K.

TH. THØGERSEN

er atter bleven anholdt efter en ekstra Indkaldelse, ifølge hvilken han skulde møde den 2. Oktober. Han anholdtes ligeledes denne Gang paa Tapetserernes Fagforeningskontor i København og er antagelig ført til Kastellet.

Vi forstaar ikke Myndighedernes Mening med denne Anholdelse, da Thøgersen nylig paa den mest demonstrative Maade overbeviste disse om, at der aldrig blev nogen Soldat af ham.

Det skal blive interessant at følge denne Kamps videre Udvikling.

FRITJOF HELLESTEN.

Viborg Overret har den 22. Oktober stadfæstet Esbjerg Politiretsdom over vor Kammerat Fritjof Hellesten fra Esbjerg, der var idømt 14 Dages simpelt Fængsel for Udeblivelse fra Session. Dommen gaar antagelig videre til Højesteret.

»DAGSBEFALINGEN« I ESBJERG.

Som bekendt udsendte Militærnægterne i Esbjerg et lokalt Opraab eller, som man kalte det, en »Dagsbefaling til Esbjerg antimilitaristiske Ungdom«.

Opraabet vakte selvfølgelig stor Opsigt i Byen, og Resultatet blev nye Rekrutter til vor Organisation. Men flere af vore Kammerater maatte i den Anledning stedes for den store Politimester, der senere har faaet Assistance fra Viborg, idet man dér har idømt *Jørgen Jensen* og *Marinus Carlsen* hver 20 Kr. i Bøde til Statskassen.

— — —

Der kæmpes snart paa alle Fronter over det ganske Land, men Sejrene har til Dato alle været paa vor Side. Gang paa Gang har Myndighederne maattet kapitulere, medens vi stadig udvider vore Kamplinier og bringer Planmæssighed i Kampen.

De militære Myndigheder staar ved vore konsekvente Kampe i Latterlighedens Lys — stærkt angrebne af Buksefeber.

Red.

Reformationens 400 Aars Jubilæum.

Det er i disse Dage 400 Aar siden Reformationen gennemførtes.

Det er 400 Aar siden Luthers Lære, som en frisk fornyende Vind blæste ind over det nordlige Europa, fejende al kirkeligt Gøgl og Humbug over Ende, forjagende Afladskræmmere og Svindlere, der for jordisk Mammon solgte Kirkens Goder, ryddede Klostrene for de fede, mæskede Vellystninge, der i Munkeklæder fejrede de vildeste Orgier, sættende Kristi rene uforfalskede Lære tilbage i det Højsæde, hvorfra Kætterne havde fordrevet den.

Og Kirken fejrer sin Fornyelsesfest ved at samle Menigheden til Gudstjenester og Fester. Og der fortælles den, at med Reformationens Gennemførelse fejedes alt det raadne og uværdige ud af Kirken, gjordes Kirken til det, Grundlæggeren havde bestemt den til, nemlig Næstekærlighedens og Uegennyttens Centrer, til de fattiges og fortryktes Tilflugtssted. — Og Klokkerne ringer, Præsterne beder og alt synes godt og rigtigt.

Men i vor Bevidsthed staar Billedet af fede kjoleklædte Præster, med Ridderkors paa Maven, nidkære Ordets Forkyndere, der altid saa

deres Opgave i at tage Parti mod de fattige og fortrykte i Samfundet, der altid kunde regnes som Fjender af Proletarernes Frigørelseskamp.

„Elsker eders Næste", prædiker Præsten til Arbejderne, medens Kapitalisten rovbegærlig flaar Arbejdsudbyttet fra dem. „Beder for dem, som gør eder Skade og forfølger eder".

Og hvis Kapitalisten har plyndret Sognebørnene saa grundigt, at de ikke kan betale Præsten deres Offer, saa kan de risikere, at Præsten udenfor Kirkedøren lader oplæse, *at disse vil blive overgivet Øvrigheden til Udpantning.*

Beder for dem, der gør eder Skade og forfølger eder!!

Den Tid, da Munkene, fede og velnærede, fejrede deres Orgier paa den fattige Befolknings Bekostning, er forbi. — Nu er det velstaaende sortkjolede Præster, der manende til Fordragelighed og Næstekærlighed, plyndrer og udsuger Befolkningen.

Men ikke nok med det, overalt hvor Kirken har Indflydelse paa Folket, virker den i Demagogiets og Fordummelsens Tjeneste. Ingen social Bevægelse maa opnaa Levedygtighed, ingen Oplysningsvirksomhed kan trives. — Reaktion overalt.

Præsterne har altid anset det for deres Opgave, at holde Befolkningen nede i Trældom og Uvidenhed, de har altid søgt at tjene de Herskende og deres Interesser, og et udmærket Eksempel herpaa er nedenstaaende Udtalelse, som en Præst en Gang har ladet falde fra Prædikestolen i en Omtale af Johannes den Døber:

„Og han sagde til Soldaterne „Gør jeres Pligt", han sagde ikke, at de skulde være Militærnægtere" !!

Denne Udtalelse er typisk for det Demagogi, der drives fra Prædikestolen, den viser tydeligt de Bestræbelser, der gøres fra Præsternes Side for altid at være i Overensstemmelse med det kapitalistiske Samfunds Moral, altid være dettes Tjenere uden smaaligt Hensyn til, om det kommer til at gaa lidt ud over den Broderskabets og Næstekærlighedens Lære, hvis Forkyndere de er.

Præsterne er altid et med det Samfund, som lønner dem, og selvom dette glider nok saa langt ud i Umoralitet og Forbrydelse, skal Præsterne nok vide at finde Bibelsteder, hvormed de kan forsvare det.

Og derfor er det, at vi i Dag kan se den kirkelige Morals Vogtere velsigne Samfundets Morderredskaber, medens dette kaster de unge kristelige Mænd i Fængsel, der ikke kan forene det med deres kristelige Moral at bruge disse indviede Mordvaaben mod deres Medmennesker.

Kirken er raadden og usund — og fejrer dog sin Fornyelsesfest.

— Men vi, der har set Usundheden og lugtet Raaddenskaben, vi vender os med Foragt bort fra denne Institution. Og vi rejser en Kamp, — ikke for at reformere den kristelige Moral — men for at skabe en ny.

Vi vil skabe en Moral, der hviler paa Retfærdighedens og Næstekærlighedens Principper og ikke paa et Præsteskabs tilfældige Afgørelser, en Moral, der ikke skal gives og varetages af statslønnede Præster med Ridderkors paa Kjolen, men erobres og vogtes af Folket selv, en Moral, der ikke kræver Forsagelse af de fattige og giver de rige Ret til Plyndring og Udbytning, men giver hele Menneskeheden menneskelige Kaar og Rettigheder.

Der trænges til Reformation!

Arbejderungdom! Du skal være Reformatoren.

Johs. Nielsen.

Sidste Nyt.

P. HENRIKSENS SEJR.

Lige før Bladet gaar i Trykken, faar vi Meddelelse om, at P. Henriksen fra Esbjerg er bleven hjemsendt.

Vor Kammerat fortæller selv, at da han den 18. Oktober havde udstaaet sin idømte Straf af 20 Dages Fængsel, blev han fremstillet for en Oberstløjtnant, der spurgte ham, om han vilde trække i Uniformen eller risikere meget strænge Straffe.

Henriksen nægtede selvfølgelig paany at have det fjerneste med Militæret at gøre, og det hele resulterede i et forgæves Forsøg paa med Magt at tvinge ham i Uniformen.

Derefter gik Turen til Kasernen, hvor vor Kammerat i en 4—5 Dage *spankulerede rundt blandt lutter Uniformer i sine civile Klæder.*

Til Slut blev Myndighederne dog kede af denne Forestilling og *hjemsendte* vor udholdende Meningsfælle.

Vi synes egentlig ikke, denne »Straf« var særlig haard.

WILLIAM FRANDSEN

fra Esbjerg er for Udeblivelse fra Session idømt en Bøde paa 25 Kr., som vor Kammerat har appelleret til en højere Retsinstans.

TVANGSFODRING.

Niels Poulsen fra Fano er i Lørdags bleven *tvangsfodret.* Ligesom ved tidligere Lejligheder har man med Tænger aabnet Munden og gennem en Slange pumpet en halv Liter Mælk, 2 Æg, lidt Sukker og Salt i Halsen paa ham. Det skal dog bemærkes, at dette skete under kraftig Modstand, og at vor Kammerat har besluttet at gribe til de yderste Midler mod Bødlerne.

Vi skal i næste Numer komme tilbage til denne Sag.

Red.

Ammunitionsforbruget under Verdenskrigen.

Fra „Militært Tidsskrift" tager vi følgende Tal, der viser Forskellen mellem Ammunitionsforbruget i tidligere Krige og Verdenskrigen:

Under to Ugers Kampe ved Neuve Chapelle brugte Englænderne lige saa meget Ammunition som i hele Boerkrigen. I Marneslaget i September 1914 brugte det franske Artilleri 1,200,000 Skud. En enkelt Front paa 7,5 Meter skal være blevet overøst med ialt 100,000 Skud, altsaa 13,3 Skud pr. Meter. Man regner, at hver Kanon har skudt 400 Skud.

Et af de voldsomste Forbrug var dog i Arras-Kampene, hvor Franskmændene i Løbet af 24 Timer skal have overdænget de tyske Skyttegrave og Forskansninger med 300,000 Projektiler, hvilket er omtrent lige saa meget, som hele det tyske Feltartilleri brugte i hele Krigen 1870—71. De 24 Timers Bombardement kostede alene Franskmændene 9,3 Millioner Francs.

Franskmændenes og Englændernes store Gennembrudsforsøg i September 1915 indledtes med en Trommeild paa mellem 50 og 70 Timer, og der affyredes i denne Tid 6 Millioner Skud. Og den Mængde Ammunition, der affyredes af Englænderne i sidste Uge af Juni 1916, var større end den Mængde, der produceredes i hele England i Løbet af Krigens første 11 Maaneder.

Den østrigske Krigsminister Krobatin har oplyst, at der i Østrig indtil den 17. Maaned af Krigen var brugt 15 Milliarder Infanteriprojektiler alene. Det er saa meget, at der her hver Dag er brugt lige saa meget, som det tyske Infanteri brugte under hele Krigen 70—71.

Ovenstaaende Tal illustrerer bedst, hvilket Vanvid Verdenskrigen er og hvilken Skændsel for en civiliseret Verden.

Hvornaar vil Folkene gøre Ende paa dette meningsløse Myrderi?

Tiden er inde til Handling. Vi har i sidste Maaned modtaget 10—15 nye Indmeldelser i vor Organisation, men det maa gaa meget stærkere endnu, om vi skal have snarligt Haab om ved vort Eksempel at drage Masserne med os.

Den direkte Nægtelse er den eneste Antimilitarisme, der fører til Maalet.

En enestes „Nej".

Geværene langedes ud til Rekrutterne. En efter en gik de frem og tog imod. Kun en eneste stod tilbage. „Kom her og tag imod"! raabte Officeren til denne. „Nej", kom Svaret kort og bestemt. Flokken omkring blev opmærksom, var der en, som havde Mod til at trodse, trodse Befalingen, Statens Love og det hele? „Kom her og tag imod!" skreg Officeren paany højere og barskere end første Gang.

„Nej!" kom Svaret igen, højt og skarpt. Ansigterne i Flokken udtrykte de forskelligste Følelser, hos nogle var der Forfærdelse, andre saa forbavset ud, men dog rettedes alles Blikke nysgerrigt mod ham, som nægtede at adlyde. En anden Officer kom nu frem og spurgte: „Vil De ikke tage imod Uniform heller?" „Nej", blev der svaret, „jeg vil ikke bytte mine egne Klæder med en Slavedragt." De spurgte ham ikke mere.

Staten med alle sine Love, dens Soldater, Politi, Dommere og Fængsler, maatte give tabt overfor en enestes „Nej". En enkelts Vilje mod alle de andres.

Om alle havde denne Vilje, Viljen til at handle efter sin egen Fornuft, og ikke som nu slavisk adlyde de Herskendes Befalinger, ja, da havde snart al Herskermagt ophørt at eksistere.

Maa vi om ikke alt for lang Tid komme dertil.

En Militærnægter i Norge.

— — —

Den her fortalte Episode hændte i Norge i September 1917.

Red.

Sælg „Militærnægteren", da støtter du din Sag.

Adressefortegnelse.

Foreningen:

Formand: **Hartvig Jensen, Korsgade 40.**
Kasserer: **Jens Lund, P. Fabersgade 40 [4].**

„Militærnægteren":

Redaktør: **Niels Johnsen, P. Fabersg. 40 [3].**
Ekspeditør: **Georg Jensen, Korsgade 40, St.**

Til Bladets Forhandlere!

Indsend saa vidt mulig Regnskab hver Maaned og skriv inden den 27. i Maaneden om der ønskes flere Blade end sædvanlig.

Ekspeditionen.

„Militærnægteren"s

Pris er 5 Øre med 1 Øre i Provision til Forhandlerne.

Abonnementsprisen

er *65 Øre* aarlig indenbys, *90 Øre* aarlig udenbys.

Abonnement

kan tegnes for 10 Ekspl. pr. Maaned og koster Kr. 1,20 pr. Kvartal.

I Udlandet koster Bladet 6 Øre *hos vore Forhandlere.*

Opgørelse fra Forhandlere indsendes hver Maaned.

Indsend Bestilling til Ekspeditør *Georg Jensen, Korsgade 40, St. København N.*

Ansvarhavende overfor Presseloven: Niels Johnsen. — Trykt i Nørrebros Central trykkeri, Blaagaardsgade 29, Kbhvn. N.